

Categoria C

EL SOMRIURE DEL METRO

De sobte un acord de guitarra em va fer despertar del meu embadaliment. Vaig aixecar la mirada mentre continuava caminant sota la pluja d'aquell gris i trist dilluns. Perseguia aquell so, aquella melodia amb els ulls i em van conduir just davant de la boca del metro.

Un home tocava la guitarra amb un gran somriure *generós* d'orella a orella. Vestia una jaqueta gastada, portava un barret de llana blau que el protegia del fred i restava dret sobre una catifa que semblava treta d'una petita botiga d'encants que hi havia sota casa quan jo era petita. En les lletres de les cançons semblava que parlés de totes les històries viscudes durant la seva vida i alhora intentava donar un toc màgic al món que, sense cap dubte, em va sorprendre.

Durant moltes setmanes, mentre em disposava a agafar el metro per anar a treballar, ell em saludava sense deixar de tocar la guitarra vella que posava banda sonora als meus matins atrafegats, era tot un privilegi poder caminar i escoltar aquelles cançons que arribaven fins a l'ànima de tots aquells que passaven per davant del noi.

De mica en mica es va tornar en quelcom imprescindible, necessitava veure'l cada dia.

Llavors, i encara no recordo com, ja no ens saludàvem simplement, sinó que parlàvem, sobre el temps i de l'alegria que ens imperava que per fi arribés la primavera, sobre política i, tot i que a mi no m'interessés, sobre esports... Al cap d'uns mesos, es convertiren en converses més llargues i ens atrevíem a parlar de la nostra vida privada i del que sentíem interiorment.

La meua vida, sense que jo en fos totalment conscient, va passar a girar al voltant d'aquells trenta minuts aproximadament que parlava amb ell abans de pujar al tren que em portava a les oficines centrals del banc, on treballava des de feia uns anys. Entrava a les vuit del matí i fins les tres del migdia em veia submergida entre papers i informes que eren més simpàtics que els companys, les cares sempre llargues i tristes regnaven cada dia sense descans entre aquelles parets.

Mentrestant els meus pensaments volaven cap a la boca del metro recordant el seu somriure i la melodia de la seva guitarra i les paraules de llibertat que m'entendrien i em feien somiar. Volia volar com ell ho feia amb les cançons i veure la vida amb els mateixos ulls que ho feia ell.

Un dia, que el sol passava tímid entre els núvols densos que cobrien el cel, parlava amb en Dakari (aquest era el seu nom, que un temps més tard vaig saber que volia dir felicitat, en la seva llengua materna), sobre el que la feina significava en la meua vida. Jo esperava que em donés la seva opinió, tal i com havia fet durant els últims mesos.

-Doncs si no t'agrada la feina, deixa-la. És increïble com la gent deixa que la seva professió els lligui, que la seva vida depengui només d'això. Hi ha moltes altres coses, i més importants.- Aquesta va ser la seva resposta.

-Però necessito treballar, de què viuré sinó?

- Has de fer el que et faci feliç i el que t'ompli per dins, no les butxaques. Au va... no et considerava una persona *gasiva*... El més important en aquesta vida és ser feliç. Has de tenir prou *gana* per voler menjar-te el món de la manera que tu ho vols fer, no la que ens imposen. Mira, t'explicaré una cosa: Ja fa quatre o cinc anys que toco la guitarra, em moc d'aquí cap allà, sense rumb fix, però tot i així sóc feliç. Però no ho he fet tota la vida.

-Què feies abans? – vaig preguntar intrigada

-Et sorprendrà! - em va dir rient – Treballava en un bufet d'advocats, però no m'hi sentia bé, no em sentia realitzat. Així que vaig obrir els ulls, i ho vaig deixar. Aquell mateix dia vaig trobar la guitarra que m'havia acompanyat durant els primers anys de la meua joventut. Vaig sortir al carrer i vaig començar a cantar, i fins avui.

Aquelles paraules sinceres i plenes de vitalitat em van donar força per decidir que jo també volia ser feliç, m'ho mereixia , i no m'importava la manera d'aconseguir-ho. Algunes setmanes més tard vaig deixar la feina, estava plena de ganes de viure.

El matí següent, tot i que no havia d'anar a treballar, vaig caminar relaxadament fins la boca del metro per explicar-li a en Dakari i així aprofitar i parlar amb ell tantes hores com volgués. Quan vaig tombar la cantonada el meu cor es va aturar, no hi era. Al costat del cartell del metro on des de ja feia un any sempre s'hi dibuixava el seu somriure, no hi havia ningú.

El vaig esperar durant setmanes, amb l'esperança que algun dia el trobaria allà, com sempre. I que les nostres mirades es tornarien a creuar un cop més.

Els mesos van anar passant i amb ells els anys. Jo vaig construir la meua vida, il·lusionada i despreocupada, com ell m'havia ensenyat, però el meu cor seguia partit. Per això cada matí tornava al metro a esperar-lo.

En Dakari em va revolucionar la vida, me'n va explicar el sentit, però mai en va voler formar part.

-I per això somrius cada cop que agafem el metro, àvia?

Les seves paraules em fan baixar dels núvols, de la mateixa manera que ho va fer la melodia d'aquella guitarra un dia fred i trist d'hivern.

-Sí, és per això fill meu. I ara, a dormir. Bona nit.

Clàudia Fogueras